

„Blondýna!“ řekl Sealey. „Oříškové oči!“

„Blondýna, oříškové oči, souhlasí,“ odpověděl Red.

„Tu ne,“ zopakoval Walter.

Dveřmi vyšly dvě další dívky. Držely se za ruce. Ta vlevo měla na džínách na levém stehně velkou rudou skvrnu, která se rychle zvětšovala, ta druhá ošklivou řeznou ránu na paži. Možná od nože nebo rozbité láhve. Z prstů jí kapala krev. Vyhazovač je obě vystrčil ven a ukázal na parkoviště.

„Ne,“ zavelel Walter, než jeho parťáci stačili cokoli říct.

Po čele mu stekla kapka potu a dostala se do oka. Setřel si ji hřbetem ruky a přitiskl dalekohled pevněji k obličejí.

Walter si klub obhlédl už včera. Řekl, že jde zkontrolovat plynové potrubí, a normálně vešel. Vchod byl tvořený jednoduchými úzkými prosklenými dveřmi, které vedly do ještě užší chodby s kasou napravo a skleněnou vitrínou nalevo. V té měl klub vystaveny všechny licence. Jakmile návštěvník prošel přes pokladnu, chodba se poněkud rozšířila, ale samotné dveře, které nyní se zavařeným zadním vchodem představovaly jedinou možnou cestu ven, byly spíš jako trychtýř. Walter hádal, že do klubu se vejde nejméně dvě stě lidí, možná víc. Ve čtvrtek se ovšem počet návštěvníků dal odhadnout jen těžko. Když zavřel oči, představil si je všechny uvnitř, jak běží k východu, tlačí se jím ven a šlapou po sobě.

Teď vyběhli další tři muži. Spíš kluci, sotva ve věku, aby je pustili dovnitř.

Jeho tým si jich nevsímal, protože venku se objevily další dvě dívky, černoška a Hispánka. Návštěvníci se začínali objevovat rychleji, jak se všichni snažili dostat z klubu.

Černoška měla na pravé tváři řeznou ránu a možná zlomenou ruku. Takhle zdálky se to nedalo s určitostí poznat, ale držela si ji u těla. Dívka, která jí pomáhala, měla na sobě krátké červené šaty a chyběla jí jedna bota.

Sealey si zraněné dívky nevsímal a popsal tu druhou. „Hispánka. Hnědé vlasy, pět centimetrů pod ramena. Zelené oči.“

„Zelené?“ vydechl Red. „Určitě?“

Walter neváhal. „Sealey, střílejí!“

Sealey vystřelil.

Kulka se zavrtala Hispánce do paže kousek pod ramenem a vyšla druhou stranou ven. Tam se v podobě obláčku prachu zaryla do zdi, ze které odštípla kousek betonu. Dívka pustila svou kamarádku a chytla se za rameno. Mezi prsty jí prosakovala krev.

„Vedle,“ prohlásil Sealey a hlas se mu chvěl. „Je zraněná.“

„Do prdele,“ ulevil si Walter, zatímco ze dveří vyšli další čtyři lidi. Tři muži a jedna žena.

„Ženu nevidím,“ řekl Red. „Schovali mi ji ti chlapi.“

„Ani já,“ přidal se Sealey.

Walter už zřetelně slyšel sirény. Byly blízko. „Klidně jednoho z nich postřel, jestli musíš. Ať vidíš tu holku!“

„Určitě?“

„Střílejí, hergot!“

Red Larson vystřelil.

Klub vepředu se prudce otočil doleva, svalil se na zem a chýtil se za kotník.

Vzápětí se ozval Sealey: „*Jahodová blondýna. Růžový pramínek nalevo. Modré oči.*“

„Na její levé, nebo tvojí?“ zeptal se rychle Red.

„Cože?“

„Ten pramínek!“

„*Na její levé! Její levá!*“

Red vydechl. „Souhlas.“

„Tu ne,“ zadržel je Walter.

Křik už byl hodně hlasitý.

Vyhazovačovi došlo, že venku někdo střílí, a snažil se zabránit lidem vycházet z klubu. Ani jeho svaly však nestačily zastavit nápor těl valících se ze dveří.

Walterovi se ze sluchátka ozval Sealeyho hlas: „*Vidím místní poldy. Blíží se z Woodwardovy, ale u toho obchodu, co říkal Red, se vůbec neobtěžovali zastavit. Jedou přímo sem. Vidím šest – ne, osm – policejních aut. Zatím žádná zásahovka.*“

Z klubu vyběhlo dalších pět lidí. Tlak davu uvnitř byl takový, že je snadno protlačil i přes vyhazovače.